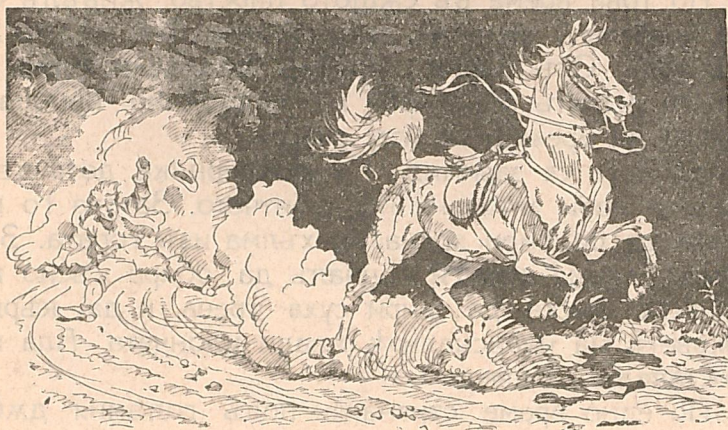

ПЪРВАТА ПРИСЖДА

Живѣлъ мждъръ царь. Малко било неговото царство. Колкото голѣмо село билъ престолния му градъ. Но правда царяла тамъ.

Надъ малката столица се издигалъ обрасълъ съ гора хълмъ. Въ крайната на гората растилалъ нашироко своитѣ клоне грамаденъ джбъ. По неговото стебло и клоне се виела дива лоза.

Царътъ заповѣдалъ да се окачи на тоя джбъ камбана. Неговитѣ глашатаи оповестили изъ цѣлото царство: щомъ нѣкои нѣщо пострада, ведна да отиде и удари камбаната. Царскитѣ сѣдии, като чуятъ гласа ѝ, ще отидатъ подъ джба и тамъ ще отсѣдятъ правда за пострадалия.

Минало време. Царскитѣ сѣдии сѣдили справедливо и бързо. Изчезнала неправдата между хората въ това царство. Но отъ дърпане вжжето, съ което била вързана камбаната, се различило и почнало да се кжса. А небето като че не искало да спре гласътъ на камбаната, които викалъ и искалъ правда за хората на грѣшната земя.

Една лозова прѣчка пропѣзляла, обвила се около вжжето и се спуснала надолу. Пострадалитѣ биели вече камбаната, като теглили тая увиснала лозова прѣчка.